

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével
szemben,

hová az előfizetések és a
lapszétküldésére vonatkozó
fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

Gyászmagyarkák.

Pécs, 1899. november 23.

Az volt mindig a függetlenségi párt elvi álláspontja, hogy az a realunió, a melylyel szegény hazánkat Ausztriához 1867-ben hozzáfűzték, nemcsak állami önállásunk szempontjából kárhozatos, de anyagilag is végromlásunkra fog vezetni, mert ebben az unióban a gazdaságilag fejlett, hatalmas ipar- és kereskedelemmel rendelkező, népesebb és vagyonosabb Ausztria kizsákmányolja a fejlődésében minden téren visszamaradt agrikultur magyar államot.

Egyenjogu dualizmusról álmodtak a hatvanhetes elalkuvók s a harminc éves gyakorlat szomorúan igazolta, hogy a valóságban mindig csak az unió érvényesült, a mely állami önállásunk csufságára egységes birodalommal olvasztotta a Habsburgok jogára alatt álló összes népeket, s ami ellen őseink háromszáz éven keresztül tűzzel-vassal küzdöttek: a birodalmi egység lett az a hamis bálvány, a melynek főtartása és megszilárdítása érdekében a magyar államférfiak hozták meg mindig a legmesszebb menő közjogi és anyagi áldozatokat.

Vaksággal verte meg a magyar nemzetet a teremtő, hogy önvérével táplálja halálos ellenségének, az összbirodalmi eszmének életerejét, pedig még ha anyagi romlása nélkül tehetné is ezt, még akkor

is az öngyilkossággal határos botorság lenne ez tőle, mert nem oly ellensége a víz a tűznek, a pokol a menyországnak, mint ez a birodalmi egység Magyarország állami önállásának.

De a hamis próféták elhitették a nemzetet, hogy ez a birodalmi egység képezi erősségét az országnak, a melyért meg kell hoznunk minden áldozatot, mert csak így tarthatja meg a birodalom a magy hatalmi állást és csak így remélhetjük, hogy a birodalom sulypontja áthelyezkedik Magyarországra.

Romban hever immár az ősi nemzeti ideál: a szabad, önálló és független Magyarország; modern államférfiaink a magy hatalmi hóbortnak áldoznak s legmerészebb álmaikban is csak egy egységes birodalomról álmodoznak, a melynek Szent István birodalma csupán kiegészítő része.

Ki is használja ezt a nemzeti vakságot Ausztria és fölhasznál minden kínálkozó alkalmat Magyarország kifosztására. Jobb alkalom pedig nem is kínálkozhatik erre, mint a közös költségekhez való járulás arányának megállapítása. Tudják ők nagyon jól, hogy a közös költségek címén pörére kifoszthatják Magyarországot, azért ez gondolni sem mer arra, hogy szabaduljon a fojtogató és fosztogató polipkarokból, hiszen törvénybe iktatta azt a történelmi hazugságot, hogy hadügyi és

külgügyi önállóságáról való lemondása a pragmatika szankcióban foglaltatik és evangélium gyanánt hirdeti azt a szédelgő frázist, hogy a gazdasági önállóságról való lemondás anyagi boldogulásának létföltételét képezi.

Bolond lenne az, aki ezt a ferde rögeszmét ki ne zsákmányolná a maga hasznára — és Ausztria nem ilyen bolond. Buzgón intézi is támadásait a buta magyarak zsebei ellen minden kiegyezési és minden aránymegállapítási tárgyalásnál.

Csalhatatlan statisztikai adatokkal ki van mutatva, hogy Magyarország már akkor is igazságtalan terhet vállalt magára, mikor 1867-ben 30%-os kvótát fogadott el, mégis minden következő kvótamegállapításnál nem Magyarország követelte igazságtalan kvótájának leszállítását, hanem mindig Ausztria állott elő még igazságtalanabb emelési követelésekkel.

És a mikor sikerült a régi igazságtalan kvótaarányt továbbra is főtartani, akkor diadalmában úszott a hármashalom országa, hogy visszavertük a németet. Így szuggerálták a kifosztott nemzetnek, hogy a zsebkérdésben diadalt aratott, és így növelték az ellenünk való gyűlöletet Ausztria népeiben. Mi győzőknek hirdettük magunkat, pedig mukkanni sem mertünk már eredetileg igazságtalan megterhelésünk ellen, az osztrákok pedig ve-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A férfi tragédiája.

— Mutatvány *Gottier Lajos* »Busuló gentry« című elbeszéléskötetéből. Kapható a szerzőnél Budapesten (VI. Nagy János-utca 1/B. földszint 5.) Ára 1 forint 50 krajcár. —

Egész nap esett az eső, még pedig amugy isten igazában. Közbe a szél sivitva sodorta az esőcseppeket az ablaktáblákhoz. Odabent, a szobában halavány asszony ül és unottan néz ki a végtelen szürkességbe, a mely hatalmába kerítette az egész vidéket. Szürke minden, a meddig csak ellát a szem, egész addig, hol a nehéz felhős égboltozat ráborul a kopár hegyek hatalmas ormaira, messze a kis falu határain tul.

A fehér arcú asszony sötét szemeiből szomorúság tükröződik vissza. Tekintete ugy el van borulva, mint az idő. Mintha soha többé nem akarna kiderülni.

Sarolta kisasszony meg ott ült a sarokban, kezében könyvvel, melyből mohón olvas. A vénleányok lázas érdeklődésével várva, hogy a hős és hősnő mikor borulnak egymás karjaiba. Pedig arra még soká kell várnia, mert csak elején volt a regénynek. (A büszke tanácsosné éppen sógorának, az áldott lelkű Jane bácsinak panaszkodott, hogy leánya, a

szeszélyes Edith, mennyire lenézi a hámor-igazgatót.)

Sarolta kisasszony elfáradt az olvasásban s letette a könyvet. Aztán odament az ablakhoz.

— Margit! Ne légy már olyan gyermek, igazán! Megint sirtál!

A fiatal asszony nem felelt, csak odaszoritotta torró homlokát a hideg ablaktáblához.

Sarolta kisasszony távoli rokon, mindezen a háznál, megrövidítve érezné magát, ha ki nem venné részét a bánatból, a mely a ház urnőjének lelkét hatalmába kerítette.

— Mintha azzal segitnél a dolgon, ha örökösen busulsz! Ügyet se vess rá! Ilyenek voltak a Kistelekycyek mind. Az Árpád apja, az öreg Kistelekycy Ábris éppen így futkosott minden szoknya után. Az már benne van a vérrökben. Te meg éppen nem tudsz bánni az uraddal. Hej! Volnék csak én a helyedben!

S nagyott sóhajtott, megrázva fonnyadt vén fejét.

Kistelekycyné azonban lelt vigaszt Sarolta kisasszony szavaiban. Olyan édes kint szerzett magának vele, hogy végiggondolta férjhezmenetele szomorú történetét. Szerelemből nyujtotta kezét Kistelekycy Árpádnak, a ki már házasságuk első évében elhanyagolta, a szép Romolányinéért. Azóta három év telt el s a helyzet nem változott. Könyvek, kérések, fenyegetések nem segitettek a dolgon. Aztán a

ma reggeli jelenetet élte még egyszer végig, gondolatban. Három napi távollét után, fáradtan, idegesen érkezett haza az ura. Nem kérdezte, hol járt azalatt. Tudta nagyon jól, hogy a romolányi kastély urnője tartotta fogva rózsás karjai közt . . .

— Édes uram! nehezen vártalak, soká oda voltál. És az asszony ráborult az erős szőke férfi széles kebelére.

— Csak semmi jelenet, kérek . . .

A férj elfordította fejét, hogy ne kelljen szemébe néznie a feleségének. Pompás szőke szakállából csak ugy áradt az illat. A másik asszony kedvenc illatszere . . . Margit megérezte . . . Aztán vágyakozva nézett férje egészségesen piros, élveteg ajkaira, mintha a tiltott csókok nyomait kereste volna ott . . .

Szegény, ő meglegedett volna az alamizsnával is. De a férje unottan fejtette le magáról az ölelő karokat. Aztán kisetett a szobából és fél óra mulva ismét távozott hazulról.

Margit visszafójtott lélekzettel hallgatta férje lépteit. Lovagló csizmájának sarkantyuja ritmikusan pengett végig a folyosón. Aztán elnémult minden. Az ur távozott s az asszony ott maradt, a szerelemföltés ezer kinjaival szívében.

Sarolta kisasszony még minig ott állt mellette és beszélt neki a Kistelekycykről, a kik mindnyájan ilyenek voltak, mint Árpád. Ezalatt az eső folyvást pacskolta az ab-

reségről panaszkodtak, de nyugodt lélekkel zsebelték be tőlünk az igazságtalan sarcot.

Ez a ferde helyzet annyira összezavarta a fogalmakat, hogy a nagyra növelt osztrák gyűlölet már-már végveszedelemmel fenyegette az annyira féltett dualizmust; mi természetesebb hát, mint hogy a hipnotizált Magyarországtól követeltek újabb áldozatot az osztrákok dühének csillapítására.

Mikor mezőgazdasága már a tönk szélére jutott, szőleit elpusztította a fillokszera, gabonáját agyonnyomta a külföld versenye, állattenyésztését tönkretették a járványok; mikor kézműiparát az osztrák gyáripar fojtogatja s ezer és ezer iparos munka és kenyér nélkül áll; mikor mindenki annyira kimerítette személyi és reális hitelét, hogy zsellérré lett a saját földjén, rabszolgává a saját műhelyében: akkor azt szuggerálták neki, hogy gazdasági fejlődése már elérte azt a fokot, amely megengedi neki nagyobb terhet vállalni a közös költségekből, belédisputálták azt a szemérmetlen hazugságot, hogy ragaszkodni az eddigi kvótaarányhoz annyit jelent, mint ajándékot követelni az osztrákoktól.

S kik voltak ezek a lelkiismeretlen hipnotizálók? Azok, akiknek törvény és alkotmány szerint első és szent kötelességük lett volna megvédelmezni a nemzet érdekeit és igazait minden jogtalan és zsaroló támadás ellen.

Ők tisztán látták a helyzetet; ők nagyon jól tudták, hogy a magyar nemzet már-már lerokad a közterhek súlya alatt, hogy tőle többet követelni jog és igazság szerint képtelenség. Bizonyítja ezt a magyar kvótaküldöttségnek a legutóbbi években követett magatartása, melylyel szorosan megmaradt az eddigi kvótaarány mellett s ezt az álláspontját a számok és adatok megdönthetetlen erejével igazolta is.

laktáblákat. Olyan egyforma, lassu, sűrű eső volt, a mely sohasem akar megállni s szinte kizárva a derű reményét, kétségbe ejti az embert.

Margit elfordította a fejét az ablaktól. Egy férfiarc tolokodott elibe. Ez Rendek István cigányosan fekete arca volt. Ez a délceg magyar minden nyáron lelerándult Budapestről az ő falujokba, rokonai látogatására. Ilyenkor rendszeren udvarolt egy kicsit Kistelekynének s miután dühösen konstataulta, hogy ez az együgyű asszony a saját urába szerelmes, még dühösebben visszavonult és hazautazott a fővárosba.

Sarolta kisasszony ismét fölvetette a könyvet s belemélyedt a regényolvasásba. (Olga és az abbé együtt szöttek a csejt Edith ellen, a ki már elárulta magát, hogy a hámorigazgatónak szerelmes.)

Margit kénytelen-kelletlen nézett át a szemközti ház ablakára. Az ifju perzselő tekintetét mohón legeltette rajta. Az asszony hiába fordította el fejét, érezte, hogy minden vér az arcába költözik . . .

Hogy aztán az ura egész nap nem jött haza, Margiton bizonyos elszánt fásultság vett erőt, a mely igen veszedelmes állapot egy elhanyagolt fiatal asszony életében . . .

— Nem zavarom? És Rendek István mosolyogva állt meg a küszöbön.

Margit megrezzent. Aztán fáradt mozdulattal intett az ifjunak, hogy lépjen közelebb.

Rendek leült az ablakmélyedésbe az asszony mellé.

S mégis most, a jog, törvény és igazság új korszakában, egyszerre odahagyták védett sáncaikat, lerakták fegyvereiket az előtt az ellenség előtt, a melynek nem volt egyéb fegyvere az igazságtalan erőszakoskodásnál.

Főlemeltek kvótáikat három egész százalékkal; főlemelték pedig annak hangoztatásával, hogy *ennek a számnak semmi jogosultsága nincs, hogy a kvótaarány új kulcsa számbeli megokolást nem találhat és kizárólag alku eredménye.*

Ebben a kijelentésben benne foglaltatik annak világos beismerése, hogy *hütlennül jártak el megbízatásukban s gyáván elárulták az országnak rájuk bízott érdekeit.*

Azt a megbízatást kapták a törvényhozástól és közvetve a nemzettől, hogy a kvótamegállapításnál Magyarország igaz érdekeit megvédelmezzék minden igaztalan követelés ellen és ők mégis meghátráltak az előtt a követelés előtt, a melyet jogosulatlanul, megokolatlanul hirdetnek még az egyezés megkötésénél is.

De hát ki jogosította föl őket arra, hogy jogtalan és megokolatlan terheket rakjanak a nemzet vállaira? Ha magánmegbízott árulná el ily módon megbízója érdekét, börtön lenne a jutalma. Mikor közmegbízottat kaptak rajta ilyen hütlenségen, megcsontítva peliengéreztek ki a közmegvetés számára.

És mi lesz ezeknek a legújabb gyászmagyarkáknak a sorsa? Nem kerülnek ők a nemzet itélőszéke elé; csak a nemzet meghamisított képviselője fog itélkezni fölöttük azzal, hogy hozzájárul és szentesíti árulásukat; no meg majd belefészkelik magukat még jobban a hatalomba és fokozottabb mértékben élvezik annak áldásait, a miért szembe mertek szállni nemcsak az egész nemzet fölháborodásával, de még a saját lelkiismeretük tiltó szózatával is.

Odakünn, már négy nap óta, megszokás nélkül esett az eső. Ugyanannyi ideje, hogy Kistelek Árpád távozott hazulról, a nélkül, hogy életjelt adott volna magáról.

Az erős, barna ifju, a ki csodálatosan lelkiismeretlen volt, tisztán látta a helyzetet. A szemközti levő ház ablakából pompásan meg lehetett figyelni mindent.

A fehér arcú asszony ijedten nézett az ifjura, a ki vakmerő bizalmassággal huzta székét közelebb az övéhez.

Rendek István beszélni kezdett. Annyi lázas szenvedély és meggyőző erő nyilvánult hangjában, hogy az asszony nem vonhatta ki magát varázsa alól. Az ifju pedig soká beszélt. Azon a behizelgő, bűvös hangon, a melylyel annyi asszonynak elcsavarta már a fejét.

Margit védtelenül ült mellette. Mint a kis madár, a melyet a kigyó megbüvöl. Félig lehunyt szemekkel dőlt hátra székében, fehér arca fölpirult az ifju szenvedélyes szavainak hallatára . . .

Rendek megfogta az asszony kezét. Aztán forró ajkait reá tapasztotta és lázas csókokkal halmozta . . .

Odakünn folyást esett az eső. Sarolta kisasszony az emeleten levő szobájában ült és olvasott. (A büszke tanácsosné kerekén kitagadta leányát szeretetéből és vagyonából. De Edith nem törődött vele. Ő távozott hazulról, hogy kövesse Helmet, a szép hámorigazgatót, a kibe örülten szerelmes volt.)

Mire Kistelek Árpád egy hét múlva hazaérkezett, lakását üresen találta. A fele-

Öngyilkos pénzügynök.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1899. november 23.

A létért való küzdelmet megint megunta valaki. Eddig nem is ismertük; azt se tudtuk róla, van-e; mint nem tudjuk arról a millió és millió ismeretlenről, kik velünk együtt folytatják a létért való küzdelmet napról-napra a nagy világ khaoszában. Ebből az örökharcban álló tömegeből naponként kiválik azután egy-egy küzdő fél. Megúnja a hiábavaló harcot és véget vet neki önkénytel. Megöli magát, hogy tehetetlenné tegye a további küzdelemre; hogy elhallgattassa a lelkét, mely a harcra vitte, a szívét, mely a harc folytatására ösztönözte; hogy megbénítsa karjait, melyek a harcot megszokták s agyát, mely a míg gondolkodott, csak a létért való küzdelemmel volt tele. És ekkor ismertté lesz. Ő maga ha nem is írja meg életrajzát a halála előtt, úgy hozza magával a törvényes rend, hogy a közhatóság állapítsa azt meg. Élete folyását, foglalkozását, családi körülményeit, egyéni tulajdonságait egybevetve, konstatálják róla, hogy mi vihette az öngyilkosságra, mért unta meg a létért való küzdelmet. S neve és története belekerül az ujságokba is. Egy napra ismertté lesz az eddig teljesen ismeretlen harcosa a létért való küzdelemnek s mikor eltemetik, elfeledik újra. Csakogy ő minden további küzdés nélkül lesz ismét tagja az ismeretlenek táborának, míg a küzdők ismeretlen millióiból csak akkor lesz ismertté újra meg újra egy-egy, ha a halál, az örök megsemmisülés egy rövid napra kiemeli az ismeretlenség khaoszából, hogy azután visszajejtse a megsemmisülés homályába.

Tegnap az esti vonatról egy negyven év körüli, egyszerűen öltözött uriember érkezett a »Vadember« szállodába. Ott szobát nyitattott s a 4. számú szobát kapta. Nem volt nála bőrönd, csak egy kis tekete vászonba kötött csomag a kezében, a melyben az utazó ügynők jegyzeteiket szokták hordani. A vendégkönyvbe a következőképp jegyezte be magát:

— Práger Albert, pénzügynöki irodatulajdonos, Szigetvárról.

Azután kenyelmebe helyezkedett szobájában és theát rendelt. A theát megitta s mikor a pincér a thea-készletet kivitte szobájából s kérdezte tőle, lesz-e még valamire szükség

sege megszokott Rendek Istvánnal. Sarolta kisasszony is velök ment . . . gardedámnak.

* * *

Az édes illatu fehér orgona fűrtős ágival bekandikált a villa nyitott ablakán, elárasztva a pazar fényvel berendezett kis szalont májusi illattal.

Az egykori Kistelek Árpádné, most csak Szentanor Margit ott ül, szemben az ablakkal egy hintaszékben s tele tődővel szívja az üde, illatos levegőt, mely a kertből árad felé. Sokat változott és előnyére változott, mióta utoljára láttuk.

Egykor halvány arcszine egészséges pirnak adott helyet. Ude, piros ajkai kívánatosak s tele vannak az élet lüktető melegével. Fehér csipke pongyolája csak sejtetni engedi kerekded, ruganyos idomait. Olyan igazán érzéki, szép asszony, a ki után százával boldulnak a férfiak.

Az óriási változás, a mely életében előfordult, lelkében semmi komolyabb nyomot nem hagyott. Nem ő volt az oka. A férje lelketlen szeretetlensége tette azzá, a mivé süllyedt. Szerető férj oldala mellett tisztességes asszony maradt volna mindhalálig. Így azonban tökéletesen beleilleszkedett abba az életbe, a melyhez csak az első lépés volt nehéz . . .

Rendek Istvánnal hamarosan szakított. Utána másik, majd harmadik következett, a kik elhalmozták gyémánttal és szerelemmel.

Sarolta kisasszony azonban mitsem változott. Ő most is olyan vén, mint két év előtt

sége, azt felelte, hogy: nem. S hozzátette, hogy nem is szükséges korán reggel felzörgetni, mivel csak a ma délelőtti vonattal utazik el.

A szállodában azután, mikor a tizenegy órai vonattal érkezett vendégeket a pincérek kiszolgálták s tizenkét óra tájban pihenőre akartak térni, a 4-es számú szobából nehéz hörgés hallatszott ki.

Rémülten siettek az ajtóhoz, melyet mikor felnyitottak, a szoba vendégét ott találták az ágyon hörögve, eszméletlenül. Az ágy melletti szekrényen egy pohár állt, melyben pár csöpp víz volt még. A pohár mellett egy dobozban fehér port vettek észre s így nyomban láthatták, hogy a vendég megmérgezte magát. Nosza azonnal a rendőrségre szaladtak s a közelben lakó dr. Blau Adolf orvost is elhívták. Az orvos meg is jelent és konstatálván a szublimátmérgezést, ellenmérget adott be a betegnek, kinek ajkán már ekkor a vér tódult ki.

A rendőrségtől dr. Ludvig Ferenc tisztiorvos ment ki, Trixler Aladár rendőrbiztoskíséretében, a szállodába s ott hivatalosan konstatálták a szublimát oldattal történt mérgezést.

Prager Albert ekkor egy pillanatra magához tért, de csak annyit tudott mondani: — Már hét év óta mérget hordok magamnál. Most . . . végre is . . . hajtottam . . .

Ekkor megint elvesztette eszméletét s nem is tért többé magához.

A rendőrség három levelet talált nála. Egy nyitott volt s ezt a rendőrségnek írhatta, bár tévedésből így címezte:

— Tek. Törvényszéknek Pécsen.

A másik levél zárt volt s erre ezt írta az öngyilkos:

— Kedves testvéreimnek átadandó.

A harmadik levelet édes anyjának írta Prager, kinek nyitott levelében az foglaltatik, hogy Szigetvárott levő pénzügynöki irodáját a fivérére hagyja, az folytassa tovább. Kéri továbbá, hogy gyermekeinek nála talált arcképet tegyék a koporsójába. Találtak is nála két arcképet; az egyik egy fiatal korában elhalt leánykáját, a másik most is élő, hétéves, Erzsike nevű leánykáját ábrázolja, ki az öngyilkos édes anyjánál van Szigetvárott. Pénzt csak két forint 97 krajcárt találtak a zsebében; azonkívül egy zsebkést és egy jegyző-

volt s szenvedélyesebben talja a regényeket, mint valaha. Jelenleg is ott ül a sarokban és olvas. Éppen legérdekesebb részéhez ért a regénynek. (A cselszövő Sylvia halálos betegen feküdt a forró párnákon, s ijedt szemekkel nézett az előtte álló Nellyre.

— Örül halálomnak? . . .)

Ekkor kopogtak az ajtón s nyomban rá Kistelek Árpád jelent meg a küszöbön.

Sarolta kisasszony letette a könyvet s fölkiáltott:

— No de ilyet!

Aztán, mint jól nevelt gardedámhoz illik, kiment a szalonból.

A volt férj és feleség szemben álltak egymással. Margitnak minden szín elköltözött az arcából. De ez csak egy pillanatig tartott. A másik percben már teljesen ura volt a helyzetnek s mosolygó arccal, szépségének teljes tudatában nézett a férjira.

— Minek köszönhetem ezt a nem remélt szerencsét?

Tiszta, csengő hangon beszélt, a legkisebb megindultság nélkül.

Kistelek Árpád majd elnyelte mohó tekintetével az előtte büszkén kiegyenesedő szép asszonyt, a ki valamikor az övé volt . . .

— Margit, — és a férfi hangja remegett a megindultságtól, mialatt idegesen simogatta szép szőke szakállát — eljöttem hozzád megmondani, hogy nem élhetek nélküled. Már akkor is vágytam utánad, mielőtt újabban láttalak volna, de a mióta egy héttel ezelőtt a lóversenyen találkoztam veled, azóta se éjjelem, se nappalom. Gyötör, emészt a vágy, hogy ismét birhassalak . . . Feledjük a mul-

könyvet, melyben pénzügynöki üzleti jegyzetek vannak. A jegyzőkönyv hátlapján egy budapesti specialista orvos hirdetése van feljegyezve s ebből következően, Prágert valami régi, idült szervi betegség kergette az öngyilkosságba.

Az öngyilkost a rendőrség a városi kórházba szállította s tettéről sürgönyileg értesítette Szigetvárott lakó családját. Az öngyilkos életbenmaradásához nem lúznak reményt az orvosok, mert a nagy adag mérgeg egész belsejét összeroncsolta s most nagy kínok között élet s halál közt fekszik a kór-ágyon.

H i r e k.

Pécs, 1899. november 23.

Látogatás Kadelburg Gusztávnál.

— Berlieni emlékeimből. —

Holnap este színházunk padosrai meg-elevenednek, a páholyok pedig, a melyek gyakran oly üresen sötétlenek le a nézőterre mind egytől-egyig a pezsgő vidámságtól fognak visszhangzani. Mert vidám lesz közönségünk s kacagni fog a mulattató dolgokon, kacagni fog még a vasfüggöny legördülése után is s kacag mindenkor, ha az „Arany Kakas” cselekményei eszébe jutnak. Nincs benne franciás izű pikantéria, de azért mulattató mindahárom felvonáson keresztül és szellemes, mint a legszellemesebb francia vígjátékok bármelyike.

És ez a darab, melynek mese szövéseben annyi a komikum, a melynek kidolgozása a legsikerültebb vígjátékok közé emelte, magyar ember agyában született meg. Kadelburg Gusztáv magyar embernek született, de német volt a neveltetése és a német irodalom kincseit szaporítja lankadatlan elmés munkásságával. Vigtárgyu színműveit azonban a művelt nemzetek mind közkincsül birni akarják s lefordítják nyelvükre. A budapesti Vigszínház is lefordította és így került a magyar színpadra; Tiszay Dezső direktor pedig egyike a legelső vidéki színigazgatóknak, a ki a vidéken színpadra hozta Kadelburg Gusztáv szellemes alkotását.

A ködös berlieni napok egyik délelőttjét

tal s légy ismét az enyém. Nem ígérek bocsánatot neked, mert én kérem a te bocsánatodat. Soba sem voltam méltó hozzád!

A férfi elhallgatott. Ugy állt ott a nő előtt, mint bűnös, a ki birájától várja az ítéletet.

Az asszony pár pillanatig merőn nézett arcába. Tekintetében benne volt a kielégített megtorlás diadala. Azután szemébe kacagott a férfinak, mialatt gömbölyű karjaival hátra nyult, hogy lebomló fekete haját megigazítsa.

— Remélem, arra maga sem gondol, hogy komolyan vegyem szavait?

— Margit! az istenre kérek . . .

— Csak semmi jelenet. Targyaljunk nyugodtan. Mondhatnám, a mint a színpadon szokás, hogy: »Uram! ön megölte lelkemet, nyomorulttá tett egész életemre! De megboszultam magamat! Ütött a megtorlás órája. És a boszu olyan édes . . . Ugyebár tehetném, hogy így beszéljek? — És Margit a drámai hangból a könnyed csevegés hangjára tért át. — De nem vagyok barátja a jelene-teknek. Azért csak annyit mondom, hogy szörnyen neveltségnek találom önt, a mint itt áll előttem és szerelmet koldul tőlem. Pedig tudhatná, hogy a szerelmet nem koldulni, hanem meghódítani kell. Ön pedig már arra nem képes, kedves barátom!

— Margit! irgalmaz! Gondolj a multra. És mond, hogy soha sem szeretted? . . .

Az asszony szemében fölcillámlott valami . . .

— Ha szivességet tehetek önnek veled, elárulhatom, hogy nagyon szerettem . . . valamikor. Azt is hozzá tehetném, hogy egye-

arra használtam fel, hogy Kadelburg Gusztávot meglátogassam. A Prinzen Allée egyik alt-deutsch stýlben épült remek palotája előtt állottam meg. E hatalmas négy emeletes palota Kadelburg Gusztáv tulajdona: a tantiemekből építette. A lépcsőházból egy fényes előcsarnokba jutottam, mely művészi faragványokkal, képekkel és szobrokkal van díszítve. A látogató lépteinek zaját felfogják a finom és remekül kidolgozott új divatuszönyegek, a melyek a márványlépcsőket egész fel a negyedik emeletig takarják.

Bal oldalt, a földszinten van Kadelburg Gusztáv lakosztálya. Pazar fényvel, fővárosi eleganciával van minden berendezve és a látogató első pillanatban láthatja, hogy bohém ember ajtajának küszöbét lépte át.

Egy újabb színművén dolgozott éppen, mikor beállítottam hozzá és hazája nyelvén, csengő magyar szóval üdvözöltem.

Lelkendezve ugrott fel íróasztalától s dobta le a tollat. Elibém jött s kezemet szorítgatta s köszöntésemre magyarul válaszolt:

— Alásszolgálja! . . .

Ez az összes magyar tudománya. Egy betűvel sem tud többet s ezt is olyan sajátosságos idegenszerűséggel s mégis olyan kellemesen csengő hangon ejtette ki.

Mikor megtudta, hogy magyar újságíró vagyok, még barátságosabb lett és ettől a naptól kezdve gyakori vendége voltam.

Legújabb darabjának tárgya az örökké mosolygó derült egü Itáliában játszik, ép ezért budapesti időzése előtt hónapokig lenn tartózkodott Olaszországban, hogy tanulmányokat tegyen a helyszínen. Ez a darabja tudtommal még nem nyert befejezést és a berlieni színházi hírek szerint is csak, mint legközelebbi újdonság van jelezve.

Kadelburg Gusztáv egyébként genialis művész, a kinek az újabb időkig csak privát foglalkozása volt a tollforgatás. És ma már bucsut vett Tháliától, csak néha-néha lép föl a színpadokon, ma már csak abban leli örömet, ha színpadokon azt játszik a mit ő írt.

Bajuszt eresztett és tollat fogott.

Vállalkozása fényesen bevált, mert ma ő egyike Németország legkedveltebb vígjátékíróinak. Darabjai sorra járják az európai színpa-

dül csak önt szerettem és soha . . . soha, senki mást. De annak vége. Mindörökké vége. Megértett, Kistelek Árpád? Most pedig arra kérem, távozzék, mert látogatót várok . . . No, ne nézzen rám olyan ijedten, hanem siessen, hogy az illető itt ne találja, mert az mindhármunkra nézve kellemetlen lehetne. Tekintettel arra, hogy az, a kit várok, föltétlen ur ebben az épületben és joga van ahhoz, hogy itt parancsoljon.

A férfi arcán az erek ijesztően kidagadtak s kezét ökölbe szorította.

— Nem értett? — És Margit megnyomta a csengetyű gombját. — Még csak az kell, hogy fölkiáltson: »Megölöm a nyomorultat!«

Aztán csengő kacagásban tört ki. Majd ismét elkomolyodott s szép fejét kacérul féloldalt fordítva, kérőleg nézett a férfi szemébe.

— Kérem, távozzék . . .

Libériás inas jött be és megállt az ajtóban.

Kistelek Árpád szó nélkül támolygott ki a szobából.

Margit az ablakhoz ment és addig nézett utána, a mig csak láthatta . . .

Ekkor Sarolta kisasszony könyvvel a kezében rohant be a szalonba.

— No de ilyet! Mit akart itt Árpád? Jeszszus, Margit! Ne légy már olyan gyerek! Csak nem sirsz talán!

A fehér orgona ágai bizalmasan integettek be az ablakon s elárasztották édes illatukkal az egész szobát.

dokat, a magyar közönség is ismer már egyet-kettőt közülök.

Kadelburg rokonszenves magyar ember, hazáját szereti, imádja. Budapesten született 1851. július 26-án. Már gyermekkorában Bécsbe került, ott is végezte iskoláit, majd mint szín-
növendék egyike volt a legzseniálisabb színész-
talentumoknak. A színészeti akadémia elvég-
zése után a bécsi színpadokon játszott, min-
denütt nagy tetszést és elismerést aratva,
majd Berlinbe ment és Berlinben le is telepe-
dett. Berlin meg tudta becsülni a nagy mű-
vészt és a publikum valóságos szeretettel vette
körül. Hosszabb ideig a Wallner Theaterhez
kötötte szerződése, de később a Deutsches
Theaterhez jutott és itt aratta legnagyobb szin-
padi diadalait.

Darabjaival, melyeket részint maga, ré-
szint mással társulva írt meg, nagy sikereket
aratott és most is állandóan műsoron vannak:
Goldfische. — Die berühmte Frau. — In Civil.
— Der wilde Baron. — Migraine. — Grosz-
stadtluft. — Die Orientreise. — Zwei glück-
liche Tage. — Mauerblümchen. — Der Herr
Senator. — Zwei Wappen. — Zum wohlthä-
tigem Zweck. — Hans Huckebein. — Im weis-
sen Roessl. — Auf der Sonnenseite stb. Nemrég
adták Budapesten a Mozgó fényképeket, mel-
lyet szintén Kadelburg írt. Az Im weissen
Roessl pedig nem más, mint az »Aranykakas«
igen sikerült fordításban.

Kadelburg ha jó eszméhez jut, azt pa-
pirra veti, de a kidolgozást többnyire együtt
végzi Blumenthallal. Így keletkezett az a jó
nevű, európai hírnévre szert tett *Blumenthal-
Kadelburg cég*, mely egymásután gyártja a
jobb-nál-jobban sikerült vígjátékokat. Kadelburg
legutóbb egyedül írt egy bohózatot, mely Szil-
veszter estéjén fog színre kerülni először a
berlini udvari színházban.

Az arany kakast Im weissen Roessl cím
alatt láttam remek kiállításban művészi játé-
kkal a berlini *Lessing-Theaterben*. A darab oly
nagy sikert aratott, hogy egymásután közel
kétszázszor adták és most is állandóan mű-
soron van.

Kadelburg már alig várta, hogy Buda-
pestre utazhassék, abba a városba, a hol böl-
csője ringott. Nemrég azután, midőn magyar
színpadon jubilálták sikert aratott darabját,
eljött haza, hol mindennütt tüntető lelkesedés-
sel és ovációkkal fogadták.

Tiszay Dezső kitűnő szereposztással és
fényes kiállítással hozza színre az »Arany
Kakast« és Pécselt is biztosan diadalt fog
aratni a berlini magyar szerző darabja.

Németh Péter.

Napirend 1899. november 24-én.

Naptár: péntek, nov. 24. — Róm. kath.: Já-
nos. — Prot.: Krizogon. — Görög-kel.: (nov. 12.) Já-
nos. — Zsidó: Kislev 22. — Nap két 7 óra 21 per-
cor; nyugszik 4 óra 13 percor. — Hold két 11 óra
33 percor éjjel; nyugszik 12 óra 24 percor délben.

Időjárás. Kilátás a központi meteorológiai inté-
zet jelzése szerint: száraz idő, fagy várható.

Színház: »Arany kakas«, énekes bohózat.

— (Személyi hírek.) *Tormay* Ká-
roly alispán egy napi távollét után, ma este
érkezik haza. — *Koszi*s Kamill, vármegyei
főjegyző, ma délután Bikalra utazott. — *Sal-
lamon* József, kir. tanfalügyelő pedig hivatalos
ügyben ma reggel Pécsről eltávozott.

— (Katonai hír.) *Börzsönyi* Gyula,
pécsi 19-ik honvédegyalozredbeli tartalékos
hadnagy, saját kérelmére a honvédség kötele-
kéből elbocsájtattott.

— (Uj anyakönyvvezetők.) A
belügyminiszterium vezetésével megbízott m.
kir. miniszterelnök Tolnavármegyében a gyu-
lajováncai anyakönyvi kerületbe anyakönyv-
vezető helyettesé *Zobján* József segédjegyzőt
nevezte ki és őt a házassági anyakönyv ve-

zetésével és a házasságkötésnél való közremű-
ködéssel is megbizta.

— (Kinevezés.) A pécsi kir. ítélő-
tábla elnöke *Vagner* Andor, szegzárdi kir. tör-
vényszéki díjtalan joggyakornokot, a pécsi kir.
ítélőtábla kerületébe díjjas joggyakornokká ki-
nevezte.

— (Névmagyarosítások.) *Mandl*
Ottó, pálfalui illetőségű, pécsi lakos Molnárra,
— *Klein* Albert, m. kir. adóellenőr, dárdai la-
kos, valamint kiskoru Sándor és Mária gyer-
mekei Kerekesre, — *Mandl* Arnold, pinche-
lyi illetőségű, nagykanizsai lakos pedig Mezőre
magyarosították vezetéknevüket, belügyminisz-
teri engedély alapjau.

— (Katonatisztek tömeges nyug-
díjazása.) Uj év napján a közös hadsereg-
nél tömeges nyugdíjazás készül. Állítólag a
40 év óta szolgáló, illetőleg a 66 éves tisz-
teket nyugdíjazni fogják. Illetékes részről ez-
zel szemben most azt jelentik, hogy a hírek-
ből mindössze annyi igaz, hogy tekintettel a
katonatiszti fizetések szabályozására, igen sok
tiszt és katonai hivatalnok nyugdíjazását az
uj törvény életbeléptetéseig elhalasztották és
ennek következtében lesz a nyugdíjazandó
tisztok száma szokatlanul nagy, de arról szó
se lehet, hogy nyomást fognak gyakorolni a
tisztokra nyugdíjazás céljából.

— (Vasutasok vasárnapi mun-
kaszünete.) Hegedűs Sándor kereskede-
lemügyi miniszter a m. kir. államvasutak igaz-
gatóságához a következő rendeletet intézte:
»Sulyt fektetvén arra, hogy a tárcám szolgál-
latában álló személyzet felelősség-terhes szol-
gálattetele közben a társadalmi szokások által
e célra kijelölt pihenőnapokkal rendelkezék s
azokat az üdülésnek és családi ügyei ellátá-
sának szentelhesse, már is intézkedtem, hogy
a vezetésem alatt álló miniszterium személy-
zete vasárnapokon és sátoros ünnepeken csakis
oly mértékben vétessék igénybe, a mennyiben
azt a halasztást nem tűrő ügyek elintézése
megköveteli. Hasonló könnyebbséget kívánván
ezennel nyújtani az igazgatóság központi (igaz-
gatósági és üzletvezetőségi) személyzetnek, el-
rendelem, hogy vasárnapokon és sátoros ün-
nepeken a nevezett személyzet a hivatalosko-
dás alól felmentessék, azon megszorítással
mindazonáltal, hogy a sürgős ügyek elintézésé-
re e napokon is a megfelelő személyzet
rendelkezésére álljon. Midőn az igazgatóságot
felhívom, hogy jelen rendeletemet említett in-
tenciómnak megfelelően, célszerűen és a kellő
méltányosság gyakorlásával foganatosítsa, egy-
üttal azon várakozásomnak adok kifejezést,
hogy a vasárnapi munkaszünetnek az említett
keretben való életbeleptetése az ügymenetnek
hátrányára nem fog szolgálni. Jelen rendelet-
tem végrehajtásáról jelentést várok.«

— (Felolvasó estély.) A jogaka-
adémia Jogász-segélyező Egylete a jövő hó 9-én
(szombaton) saját alapja javára felolvasó es-
télyt rendez. Az estélyen lesz felolvasás, ének,
szavaltat és zeneelőadás. Az estély a Vigadó-
ban fél 9 órakor kezdődik.

— (Harminchatszoros betörő.)
Tudvalevőleg a cukrászok nagyon édes embe-
rek. A foglalkozás ugyanis második természe-
tévé válik az embernek; így például a kovács
mindig pattog, mint a tüzes vas, a csizmadia
politizál, a szabó előkelő és finom, mint a

kelméi. És a cukrász, édességekkel foglalkoz-
ván, maga is édes, kedves emberré lesz. *Fehér*
Mátyás Kálmán szintén cukrász volt valahol
Turnszevérinben. Hanem a mesterségéből mi
se ragadt rá; vad és nyers legény maradt s
végre is ott hagyta a cukrászmesterséget és
hazament a hazájába, Szegedre. Ott a betörő
életpályát választá. És sikerült is neki éppen
harminchat betörést elkövetnie, mikor — el
nem fogták, csak — megugrasztották. Most
keresik a veszedelmes cukrászt s megküldték
a személyleírását a pécsi rendőrségnek is. E
szerint *Fehér* *Mátyás* Kálmán huszonnégyéves,
ritka hajú és bajszerű, középtermetű s bal szemé-
felett forradás van.

— (Elveszett zsebóra.) Tegnap
este az indóház utcában elveszett egy aranyo-
zott ezüst zsebóra, rövid ezüst láncsal, melyen
két zsuzsu és egy lóhere függött. A káros kéri
a becsületes megtalálót, hogy adja át az elve-
szett zseborát a rendőrségnek.

— (Halálozás.) *Auerhammer* József,
nyugalmazott gazdatiszt ma reggel 1/3 órakor
84 éves korában Pécselt elhunyt. Temetése f.
hó 25-én délután 3 órakor lesz a plébánia-u.
9. számú gyászaházból a budaikülvárosi teme-
tőbe. Az elhunyt lelkiüdvéért a gyászmisét f.
hó 25-én d. e. fél 10 órakor szolgáltatják, a
székesegyházban. Az elhunytat feleségén és fián
kívül kiterjedt rokonsága gyászolja.

— (Öngyilkossági kísérlet tré-
fából.) Ma reggel a szigeti országot 49-ik
szám alatti házból telefonon jelentették a rend-
őrségnek, hogy siessenek ki, mert a házban
egy asszony öngyilkos lett. *Ludvigh* Ferenc
dr. tiszti orvos *Triaxler* Aladár ügyeletes rend-
őrbiztos kíséretében ki is ment a helyszínére
és ott találta az egyik lakásban az öngyil-
kos asszonyt. *Nagy* Jenő napszámos felesége
volt ez, a ki ott hanykolódott ágyában; gör-
csei voltak és szája szinte habzott, úgy vo-
naglott. Az ágy mellett egy széken nagy ivó
pohár állt. Az orvos megvizsgálván a poharat,
annak különös szagát mindjárt észrevette s
elkezdte fakgatni az asszonyt, hogy *miféle*
mérget ivott? Az asszony, mivel látta, hogy
az orvos ugys tudja tettét, beismerte, hogy
a nagy pohárból *rumot ivott*, így akarván rá-
ijeszteni férjére, a ki korhely és az éjszaká-
kat sosem tölti otthon. A miben igaza is
volt az asszonynak, mert kedves férjeurát az
éjjel is a Kigyó-utcából vitték be verekedés
miatt a rendőrségre. Az asszonynak a nagy
tele pohár rum jól meg is ártott, mert esz-
méletét is elvesztette s így urára alaposan si-
került ráijesztenie. Más baja azonban nem
történt s most otthon piheni ki a rummal
véghez vitt öngyilkossági kísérlet »hasgörcsös
és hányingeres« következményeit.

— (A csavargó büne.) Töltősön a
napokban éjjeli szállást kért *Halász* János ot-
tani lakos házában egy vándorlegény, ki ma-
gát molnárségédnek adta ki. Kapott is éjjeli
szállást, sőt még egy kis meleg ételt is, a mit
ugy hálált meg, hogy reggel összeszedett a
szobában, a hol aludt, egy csomó ruhát s az-
zal minden bucsú nélkül tovább állt. A meg-
lopott gazda feljelentette az esetet s most ke-
resik a tolvaj csavargót.

— (Husz millió örökség.) A pá-
risi lóvasutársaság egy szegény alkalmazottja
nagy pört viz a párisi törvényszék előtt. Al-

bert de Luynes herceget pörli husz millió frank erejéig. A husz millió egy örökségből származik, a melyet négyszáz év előtt jogtalanul vett birtokába Luynes herceg egy őse — legalább így mondja ezt Cavallion, a szegény hivatalnok. Párisban már a jogi lapok is foglalkoznak az érdekes pörrel, de legtöbbször az a véleménye, hogy az örökség már elévült. Cavallion nem kap semmit.

— (**Drága pipadohány.**) A magyar ember tudvalevőleg — szereti a pipát. Egy jó pipadohányt sokért nem ad s többre becsüli, mint akármily vastag pántlikás szivart. Ilyen nagy pipás Ózdon ifju *Illés György* is, a kinek azonban most egy pipa dohány nagyon sokba került. *Illés György* ugyanis az apja szölejében dolgozván, bement a présházba s ott leheveredvén a zsupszalmából levő fekvőhelyre, pipára gyújtott. Pipájából azonban a parázs a szalmára hullott s az, mikor *Illés* ismét kiment dolga után, tüzet fogott és lángra lobbant. A tűz áterjedt a tetőre is és a présházat elhamvasztotta. A gondatlanságból eredt tüzesetet feljelentették a bíróságnak.

— (**A Károly-kaszárnya titkai**) címen új regény kezdődik most a »Budapest« képes politikai napilapban. Tárnya az 1848—49-iki szabadságharc és a rákövetkező szomorú korszakból van merítve. Hasonló irányu regényekkel a »Budapest« már sokszor keltett feltűnést, »A Károly-kaszárnya titkai« azonban, melyekről a mostani nemzedék is hallott egyetmást, érdekességével felülmúlja az összes eddig megjelenteket. A december else-

ján belépő új előfizetők már megkapják a regényt kezdettől fogva. A »Budapest« előfizetési ára havonként 1 frt. Kiadóhivatala Budapesten, IV., Sarkantyus-u. 3. szám.

— (**A vetélytárs vádja.**) *Király József*, szentlőrinci kocsis feljelentette *Andics Bélát* és ennek egy csinos leányismerősét, hogy ők zárt istállóajtáját az ő távollátéban feltörték s onnan ruháit és zsebóráját ellopták. *Andics Béla* és a bűnrészességgel vádolt *Manojlovics Anna* tagadják a lopás elkövetését s azt állítják, hogy *Király* csak boszúból vádolja őket, mert az *Anna* leányzó nem fogadta el az ő szerelmi ajánlatait s a szive inkább húz *Andics*hoz. A vizsgálat most tovább folyik, hogy megállapítsák, hogy igaz-e a vetélytárs vádja, vagy csak koholmány?

— (**Garázda vendégek.**) *Kubényi Ferenc*, szentlőrinci korcsmároshoz egyik csendes este két vasuti munkás állított be. Bort kértek, bár mind a kettő illuminált állapotban volt már. A korcsmáros nem adott nekik bort, erre ők nem bírták megállani, hogy boszút ne álljanak rajta. Boszút pedig aképp állottak rajta, hogy neki álltak az ablakainak és sorban beverték vagy tiz ablakot. A garázda vendégekkel majd a bíróság fog végezni.

Művészet, irodalom.

○ **Gyurkovics leányok.** *Herczegh Ferenc* kitűnő bácskai életképe tegnap este telt ház előtt került színre, melynek páholyait és körszékeit a pécsi előkelő színházi publikum

foglalta el, mely csak akkor szokta ily tömegesen látogatni a színházat, ha valamely színházi »eseményről« van szó, mint az tegnap is volt, midőn a pécsiek egyik kedves ismerőse, *Szabó Erzsike* lépett fel szerződötetés céljából. *Szabó Erzsike* tegnap a »Gyurkovics leányok« Mici szerepében mutatkozott be s vállalkozásának sikeréhez teljes szívből gratulálunk. A fiatal színésznőnek termete, alakja, hangja és megjelenése, főleg azonban vidám s nem csekély temperamentuma a legszebb sikerek reményére jogosítanak s azok az elenyésző csekély hibák — melyeket csak a kritika igazságaért említünk fel — mihamarabb teljesen el fognak veszni. *Szabó Erzsike* tegnap este olyan Micit produkált, mely fényesen dokumentálta nemcsak a színpadra, hanem a naiva szerepkörének betöltésére termettségét s jelét adta ama színpadi tehetségnek, melynek segítségével sikerült magát teljesen megtisztítani a novicius iskolapad porától s saját felfogását, önállóságát vinni a nem csekély temperamentumot, tehetséget és tudást igénylő szerepbe. A közönség — mely különben igen zárkózott minden kezdővel szemben — igen rokonszenvesen fogadta *Szabó Erzsike*t. Színreléptekor két remek virágcsokrot nyújtottak fel neki az orchesterből s nemcsak a felvonások végén, hanem gyakran nyílt színen is zajos tapsal jutalmazták igen szép játékát. S így végeredményben konstatálhatjuk, hogy a fiatal színésznő szerződötetésének mi sem áll utjában.

Horkay Ferit, a darab lelkének második felét *Könyves Jenő* alakította. Ezt a szerepet már láttuk *Könyves Jenő*től, de nem így. Tegnap szereplése oly kifogástalan s minden ízében kitűnő volt, hogy méltán rászolgált arra a zajos tapsra, a melyből neki is jókora rész jutott. S amint az első felvonásban, mint valamely vidám keringő introdukciójában csak

fényre ért, — még a nedves moha is, a melyre napsugár esett, oly édesen esett.

A kis *Karolina* meghalt. A honvág ölte meg: *Gertrud* hirtelen görcsös zokogásba tört ki, amiért a kis *Karolina* meghalt és amiért a honvág halálát okozta. Maga előtt látta a kis lányt, a midőn szomorúan, kétségbeesetten tévelyeg a folyó partján és vágyva-vágyón figyel a vásári muzsikára, amely a túlsó partról áthallatszik és őt úgy csalogatja. Minden fáradt és izgatott szivverését átérzte *Gertrud* a gyermeknek; a tarka vásárosbódék is előtte lebegtek.

Szegény kis *Karolina*! Nem a vásár csalogatta — a vásár mögött volt az otthona — hanem az anyja, — a kis *Karolina* azt remélte, hogy belopózhatik az otthonba, az anyja keze alá és az anyja meg fogja simogatni a fejét, melegen, lágyan, — úgy remélte — a nyakától egész a fejbubjáig.

Milyen régóta nem nyult senki sem szeretettel *Gertrud*hoz! Ugy át tudta érezni, hogy a gyermek mennyire vágyódik egy meleg, gyöngéd kéz érintésére.

Azután a vásári bódék tarka zürzavarja, az aranyhimes cifraság, a háromszinű zászlók disze eltűnt *Gertrud* szemei elől. Magas, vén nyárfák nőttek ki a bódék tetejéből, az egyhangú, olcsó vásári muzsika dönögése a nyárfák koronáinak lassu, nehéz bűgásába ment át és a hirtelen főtűnő, egyre zöldőbb levelek közül hirtelen egy manzard-tető sötét, poros lapja tűnt elő, a mely félig ke-
rek téglákkal volt fődve.

Ó, de szép volt az és mennyire vágyott utána! De amikor oda akart menni, sebes hullámokat látott maga

a muzsikazajra, a vidám csilingelésre. Föl nem foghatta, hogy a mama mért nem jött el.

— Biztosan sok dolga van az első ünnepezen — mondták neki apró barátnői, azután hozzátették: — Biztosan holnap jön.

Mielőtt kis ágyába feküdt volna, motyóját maga mellé tette, hogy ne feledje itt, ha majd az anyja korán reggel jön érte.

Delet harangoztak és az anyja még sem jött. A gyermeket keservesen kinezta a honvág. Nem evett, nem játszott, csak egyre azon siránkozott: hol marad anyja, mikor jön anyja? Az öreg néne legszivesebben maga vezette volna át *Sommerivebe* — de hát még sem merte.

Nőttek az árnyak. Ismerősökre akadt a néne s a nagy szóbeszédhen elvesztette szem elől a gyermeket. Utoljára azt látta, hogy a gyermek a folyó szélén ideoda futkosott s merőn, előrenyújtott fejjel hallgatta a tulnan hangzó muzsikát. A part sekély volt azon az oldalon; az öreg asszony nem tartott semmitől, csak mód fölött sajnálta a kis gyermeket. És arra, a mi bekövetkezett, nem volt elkészülve.

A gyermek elment a révészhez és kérte, hogy vigye át. Hogy elriaszsa a révész, azt mondta:

— Átviszem, de csak hat sousért.

Karolina könyekbe tört ki, mert nem volt többje négy sousnál. Szegény poronty.

A révésznek hiába könyörgött, hogy vigye át anyniért, végül azzal fenyegette:

— Hát ha nem visz el, majd magam uszok át.

óvatosan, csinján bánt a hatással, jól eső rafinériával successive fokozta a hatást, mely mindinkább magával ragadta a publikumot s a negyedik felvonásban, a kerti jelenetnél s a Micivel való párjelenetében olyan mulató dzsentrit produkált, a kinek szilaj jókedve szinte átragadt a közönségre is. A többi szereplőkről is csak jót mondhatunk. Határozott dicséretet érdemel *Bátosi* Endre mint Radványi ezredes, *Hadrik* Anna Katinka szerepében, *V. Ágh* Ilona mint Gyurkovics mama. Igen jók voltak még *Nádasy* József a kis Radványi Gidaszerepében, *Delli* Lajos mint Sándorfi és *Sebestyén* Géza a selypítő Semessey szerepében. Az előadás kerekded, gyorsmenetű volt, mi szintén Könyves Jenő, a rendező érdeme s a darab igen szép kiállítása is nagyon jó hatással volt a közönségre, mely esti tíz órakor egy valóban kellemesen eltöltött est emlékével hagyta el a színházat. (H—i E—r.)

○ Az Arany kakas. A német színműirodalom legkedveltebb vígjáték írói *Blumenthal* és *Kadelburg* egyik legkitűnőbb és legszellemebb darabjakkal holnap este fognak színházunkba csengő kacaj mellett bevonulni. A darab rövid meséjét a következőkben adjuk. Egy a Balaton partján fekvő vendégfogadóban vagyunk, mikor a tavon egyszerre feltűnik a gőzhajó, élesen sívít és kiköt a vendégfogadó előtt. A fürdő vendégek megérkeznek a faluba, de akit a vendégfogadós né annyira várt, Gyárfás ügyvéd nem érkezett meg, hanem jött helyette sok más vendég, a kik közül Daxelmayer pozsonyi lámpagyárost és családját szállásolják a Gyárfás részére fenntartott lakosztályba. Daxelmayer törve beszél, pozsonyi dialektussal a magyar nyelvet és ez a darab legkacagtatóbb alakja. Mikor javában elhelyezkedett családjával a vendégfogadóban akkor kerékpáron megérkezik Gyárfás és követeli szobáját, a melyben már hét év óta lakik, minden nyá-

ron. Daxelmayer nem enged, de végre is kikölbölitják és szakadó esőben kénytelen az udvari szobába hurcolkodni egyre mondogatva nagy boszusan:

— Tez isz abe schön! . . .

A második felvonás szintén Balaton-Füreden játszódik le és Gyárfás ügyvéd Daxelmayerrel konfliktusba keveredik s végre is Gyárfás rá veszi Daxelmayerre, hogy segítse őt abban a tervében, hogy leánya csakugyan Müllerhez menjen feleségül, a kivel perben állott, a leány azonban Gyárfásba szeret. Ifju Müller is megjelenik és a fogadósnet és Daxelmayer leányát parasztlányoknak nézi, Daxelmayer pedig hordárnak. Daxelmayer erre dühbe jön és Müllert elzavarja.

A harmadik felvonásban Daxelmayer az öreg Müller konkurenciájától még mindig tartva kibékül az ifju Müllerrel és Gyárfást újabb attakirozásra sarkalja, hogy a leányt igent mondjon. Meg is történik, de nem Müller javára, hanem Gyárfás javára. Ifju Müller, ki egy tanár családdal érkezett a fürdőre, időközben beleszeret a tanár leányába, kinek vonzalmát szintén bírja és midőn Daxelmayer őt arra hívja fel, hogy leányát megkérje, ifju Müller a kurázi merítéséhez pezsgőt kér. Daxelmayer elküldi a pezsgőt, ifju Müller pedig szerelmet vall a — tanár leányának és kezét nyomban meg is kéri. Ekkor sül ki, hogy Gyárfás munkálkodása kizárólag a saját javára történik és Daxelmayer leányát el is veszi. Ugyaneközben fejlődik a kocsmárosné és a fizető pincér egymás iránti szerelme is és azok is egymáséi lesznek.

Élénk színekkel van festve, sok humorral fűszerezve a szellemes vígjáték és eddig még mindenütt kasszadarabkába lőn. Oly kitűnően van megírva a darab, hogy ugyszólván az összes főszereplők kabinetalakítást nyújtanak benne. A gyönyörű díszleteket *Éltető*

festette és az igazgató is ismerve a latin közmondást, hogy: Varietas delectat, egész új díszletekkel, gyönyörű dekorációkkal teszi változatosabbá, hatásosabbá a szellemes darabot.

A kőműves-mesterség.

Gyakorlati kézikönyv kőművesek, munkavezetők s főleg a kőműves-mesteri vizsgára készülő segédek és gyakornokok számára.

Írta: *Némethy József* kir. mérnök.

A magyar szakirodalomban eseményszámába megy, ha a szaklapok egy-egy terjedelmesebb szakkikket hoznak, melynek különlenyomatát aztán néhány ember megveszi, talán el is olvassa s legtöbbször boszankodik, hogy nem egyebet kapott, mint talán nem igen ismert külföldi szerző jó rossz fordítását.

Annál nagyobb dicséret és elismerés illeti *Némethy József* kir. mérnököt, hogy egy általánosan érzett hiányon segitendő, zamatos magyarsággal megírta és saját rizikójára kiadta a címben említett kézikönyvet.

Ezen könyv nem sablonos munka, hanem oly önálló mű, melyet nemcsak azok használhatnak minden esetben, kiknek számára készült, hanem mindenki, aki különben nem szakember, de építkezni, házat átalakítani, javíttatni, vagy építkezést ellenőrizni, fölügyelni akar.

Mert ez a munka rávezeti az érdeklődőt az építés minden apró részletére, mely a figyelmét különben elkerülte volna.

A szakember pedig valósággal nélkülözhetlen segédkönyvet talál benne, mert az építkezés legkezdetétől egész a befejezésig minden körülményre talál benne példát, tanácsot, utmutatást.

A kőműves-mesteri vizsgára készülő pedig a mennyiségtani alapismeretektől kezdve, egész a költségvetés elkészítéséig biztos kut-

Persze nem vették komolyan.

Amit azután tett, csak a későbbiekben találták ki.

Ugylátszik, csakugyan megpróbálta, hogy átuszszék, egy csolnakos látta szőke fejét a hullámok között, de mikor az Pise közepére ért, ereje elhagyta — megpróbálta, hogy visszaforduljon, de késő volt, nem érhetette el sem az egyik, sem a másik partot, egy örvény elkapta és aztán halott volt.

Mindazok után, a miket Nana elmondott, az anya egész érzéktelen volt a fájdalomtól; Nana pedig egy napot kért urnőjétől, hogy a kis gyermeknek a végtisztességet megadhassa, hogy egy marék földet dobhasson kicsiny koporsójára. Roppant meg volt illetőve a gyerek halála miatt Nana.

— Bocsásson meg mademoiselle, hogy mindent oly terjengősen mondtam el, de a kis jószág volt egész örömm, mindenem, már olvastam az éveket, hogy végre Párisba hozhassam és taníthassam. Hanem az én hugom az oka mindennek, a szegény buta Róza. Hogy a világra jött, persze baj volt, de olyan szépen nőtt, oly okos, szép, derék gyöngéd lány, hogy jóvá tette az egész bajt, egész életére öröme lehetett volna benne az anyjának. Több évig egészen jól ment minden; az anya derék, szorgalmas volt, dolgozott, mint egy barom; adott magára és mindenki szerette. Údváriasságból madame-nak szólították és senkinek sem volt arra gondja, hogy ezen cím megilleti-e, vagy sem. No ekkor jött aztán az a hórihorgos asztalos legény, szerelmes lett bele és el akarta venni.

Az anya nem akart hozzá menni, — de akár csak

megboszorkányozta volna ez a gondolat, hogy tisztességes asszony lesz. Én lebeszéltem róla — nem használt semmit sem és mit ért vele? Hogy az új atyafiság lenézte és fölpszkalta azt is, a mi már rég el volt feledve, hogy aztán szégyelnie kellett magát a gyerek miatt . . . aki most meghalt. Az embernek egynél kell maradni az életben s nem szabad olyan dolgokat foldozgatni, a melyeket nem lehet foldozni!

NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET.

Nana fölhozta Gertrudnak a vacsorát, azután elment. Még az esti vonattal elindult Sommerinebe, mert a gyereket már másnap reggel temették.

Gertrud csakhamar lefeküdt. Mit is tehetett volna mást. Fojtó volt a levegő — kinyitotta hálószobájának ajtaját. Alulról, a kertből fölhangzott hozzá a levelek suttozása.

A levelek szárazak, fonyadtak; a levél oly hamar fonyad a városban. Sommerineben még biztosan friss, üde a levél és ha az esti szellő végigfut a fákon, oly hízogően bűg, hogy az ember lelke megesik bele. Lindenheimben is ugy szól. Megnőttek-e vajjon a lindenheimi fák? — kérdezte aztán hirtelen magától. Nyár közepe oly szép volt Lindenheimben. A legforróbb napokon árnyékos, hűvös volt az ut, a mely előtt szökőkút lövelt és rózsailat áradt szét.

Ó, ez a rózsailat! Milyen édes volt nyáron; de az őszi rózsilla illata is, a mely az első száraz levelek szagával összekeveredett, az eső behálózta s aztán újra nap-

forrást talál, hol ismeretel szerezhethet, vagy ismereteit kellőképp bővítheti.

A mi pedig ezen szakmunka becsét még inkább emeli, ez azon sok ábra (878 drb.), melylyel a szerző nem fukarkodott, hogy az amúgy is könnyen érthető szöveget még jobban megvilágítsa, fölfoghatóbbá tegye.

Azért ne mulassza el egy szakember se, ha önálló, ha segéd, ezt a munkát akár a szerzőtől, akár könyvkereske és utján megszerezni, mert az a nyolc korona, amit érte ad, többszörösen megtérül neki rövid idő alatt.

A könyv kiállítása becsületére válik a vidéki nyomdaiparnak s lapunk nyomdája, melyből a könyv kikerült, ismét igazolta jó hírnevét, melynek általán örvend.

Pécs szab. kir. város

meteorologiai állomása jegyzetei

1899. november 23. reggeli 7 óraker.

Barometer (redukált. = m.n. 738 (emelkedő)
Hőmérsék = 3.0 °C
 > maximuma: 3.8 °C
 > minimuma: 4.1 °C
 Párányomás: 4.7 mm.
 Relatív nedvesség: 83%
 Felhőzet: 10¹ Cu. Str. N. W.
 Szélirány s erő: N. W.
 Csapadék 24 órai: 0.2 mm. ○
 Változás nem várható.

Dr. Czirer.

Folyó sz. 57. Idénybérlet 57. sz. Páratlan bérlet.

Nemzeti Színház.

Péntek, 1899. november 24-én.

Az arany kakas.

Énekes életkép 3 felvonásban. Írták Blumenthal és Kadelburg.

SZEMÉLYEK:

Julis	Tiszayné	Klárka	Baróthi
Fürge	Németh	Dr. Gyárfás	Delli
Dachslmayer	Tiszay	Müller	Nádasy
Erzsi	Hadrik	Flóris	Bátosi
Liza	Nagy	Treszka	Lévay
Horváth	Sebestyén	Turista	Sarlay

Szombat, nov. 24-én

Ugyanaz.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése nov. hó 23-án. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A képviselőház mai ülésén Perczel Dezső elnök felolvastatta a delegációkat egybehívó királyi kéziratot és kérte a Házat, hogy hétfőn válaszsza meg a delegatusokat.

Madarász József követeli, hogy a királyi leirat tüzessen napirendre.

Széll Kálmán hivatkozik az uzusra, a mely szerint az ilyen leiratok mindig csak egyszerűen tudomásul vétettek. Ellenzi a napirendre tűzést.

Polonyi Géza a Széll által említett uzust abuzusnak mondja, mert a házszabályok mást rendelnek. Követeli a napirendre tűzést.

Ezután a függetlenségi párt tiltakozása közben Perczel elnök hivatkozva a 30 éves gyakorlatra, elrendelte a kérdés fölött a szavazást.

A többség a napirendre tűzés ellen s az egyszerű tudomásul vétel mellett szavazott.

Széll Kálmán miniszterelnök ezután benyújtotta a kvótajavaslatot a bizottság jelentésével együtt s kéri azt a bizottsághoz utasítatni.

Kossuth Ferenc az osztályokhoz utasítást ajánlja, mert alkalmas kell adni mindazoknak nézetük kifejtésére, akik a kvótaemelés ellen küzdöttek. Eseteli az ország súlyos állapotát; konstatálja, hogy a kvótabizottságok számítás nélkül, csupán rájuk gyakorolt presszió hatása alatt emelték a kvótát.

Marjay Péter: Elkártyáztak 50 milliót a besser- és rebesszerrel!

Erre Széll Kálmán emelkedett fel óriási zaj közepette szólásra.

Rigó Ferenc odakiált: Emeli-e a kvótát?

Pichler Győző: 1896-ban és 1898-ban aláírta a kvótajelentést, hogy a kvótát nem lehet emelni!

Az ellenzék folytonos »le vele!« kiáltásai között Széll nem juthat szóhoz s percekig áll szóltalanul.

Elnök folyton czenget, a nemzetipárt volt tagjai dühösen felugrának és dühösen integetnek az elnök felé.

Végre szóhoz jut Széll Kálmán s hivatkozva a szólásszabadságra, kijelenti, hogy most nincs idő a diskurzusra, de nem bujik ki az érvek elől. Be fogja bizonyítani, hogy 1896—1898-ki és mai álláspontja között nincsen elentét. Tagadja, hogy számadatok nélkül állapították meg a kvótát. Ajánlja, hogy a javaslatot az osztályok mellőzésével a bizottsághoz utasítsák. (Hoch! Le vele! — kiáltások az ellenzékéről.)

Komjáthy Béla az osztályokhoz való utasítás mellett mond beszédet.

Itt a vitát félbeszakították s következtek az interpellációk.

Papp Elek a kőbányai sertés zár ügyében interpellált.

Darányi miniszter rögtön válaszolt az interpellációra s kijelentette, hogy felszólította az osztrák belügyminisztert, vizsgáltsa meg saját közvegeivel Kőbányát, ahol 33,000 sertés között egy beteg sincsen. Reméli, hogy fellépésének lesz fogantaja, mert az osztrák miniszternek csak akkor van joga a zárt elrendelni, ha a keleti marhavész út ki.

Papp Elek és a Ház tudomásul vették a miniszter válaszát.

TÁVIRATOK.

— A transzváli háboru. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Pretoriai hivatalos jelentések szerint a búrok vesztesége a háboru kezdete óta 90 halott és 200 sebesült volt. Ez utóbbiak egy része már felgyógyult és visszatért a harctérre.

A Reuter ügynökségnek Durbanból érkezett távirata szerint az oranjei búrok nyugat felől 3000 főnyi haddal és ágyúkkal nyomulnak előre. Moori-Riverből jelentik, hogy az ellenség észak felől ágyuzni kezdte az angol tábor s néhány gránát a táborba is esett, de eddig az angoloknak veszteséget nem okozott.

— Letartóztatott pénzügyminiszter. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Bécsbe érkezett hír szerint Witttek orosz pénzügyminisztert állítólag letartóztatták.

KIR. TÁBLAI ÉRTESETŐ.

1899. évi nov. hó 20-án s a köv. napokon elintéztett ügyek.

(Rövidítések magyarázata: hh. = helybenhagyva, mv. = megváltoztatva, rmv. = részben megváltoztatva, fo. = feloldva, rend. = rendkívényileg vissza, ms. = megsemmisítve, rms. = részben megsemmisítve, vu. = visszautasítva, hna. = hely nem adatott.)

I. Polgári tanács.

Előadó: Pilch Antal.

- V. 2617. Kis János — ör. Géci János s t. szerződ. érvényt. — hh.
- 2691. Pozsgai József — Gyurisa Mátyás s n. 850 frt. — hh.
- 2966. Strinovich Ferenc holtta nyilv. — mv.

Előadó: Tóthossy Béla.

- V. 2177. Dunaszekcsői közös legelő felosztás. — hh.
- 2178. „ „ „ — hh.
- 2574. Prók Pál — Bőjtös Erzsé házass. felb. — fo.
- 2575. Czippán Anna — Gelencsér József házass. felb. — mv.
- 2577. Bődök Lidi — Tót János házass. felb. — mv.
- 2715. Ifj. Demény János — Hauk Erzsébet házass. felb. — mv.
- 2721. Purga György — Vörös Juli házass. felb. — hh.
- 2723. Varga Julianna — Denka Dániel házass. felb. — hh.
- 2737. Künzler Borbála — Fusz Román házass. felb. — hh.

Előadó: Kaufmann Nándor.

- V. 2135. Balogh Mária — Balogh Péter öröks. — r. hh., r. fo.
- 2143. Dr. Fröhvirth Jenő — Győr-Veszprém-Dombóvár h. é. vasut részv.-társ. 5508 frt 53 kr. — mv.
- 2162. Fleischer Ignác — Groszman Katalin 8203 frt 04 kr. — rmv.
- 2163. Groszman Katalin — Fleischer Ignác s t. zjog bek. — mv.

Előadó: Holics Gyula.

- V. 2895. Hirschl Ede — Csáktornya nagyközség 86175 frt 60 kr. — mv.
- III. 2896. Spengler Gertrud — Schertl György s t. 700 frt. — hh.

II. Polgári tanács.

Előadó: Röck Gyula.

- V. 2847. Bárdony Elek — Badáni Antal 519 frt 25 kr. — hh.
- 2861. Zorcsecz Dorottya — Zorcsecz Mihály s t. öröks. — mv.
- 2882. Czumpft Erzsé s t. — Czumpft Pál s t. öröks. — hh.
- 2925. özv. Reiter Sándorné — Klein Lázár 791 frt 20 kr. — hh.

Előadó: Graff Károly.

- III. 2636. Szentkirályi Jánosné s t. — Molnár István s t. tjog. — hh.
- 2637. Prakatur Ida — Prakatur Ivó s t. pertelj. — rend.
- 2673. Walter Henrik s n. — Ringert Katalin tjog. — rend.
- 2683. Kisk. Horváth Antal s t. — Sonner József végr. — mv.
- 2698. Balog Péterné — Balog Mária tjog. — rend.
- 2705. Király Pál s t. — Takács János s t. tjog. — fo.
- 2711. Laruszok István — Baksza Jeromos s t. tjog. — rend.
- 2712. Kisbirt. orsz. földhitelintézete — Faddi András s n. zjog. — hna.
- 2891. Gyurka Borbála — Ifsits János végr. — hh.
- 2892. Szetele Antal — Szetele Lajos » — hh.
- 2897. Szivér István — Paksi Mari s t. » — hh.
- 2899. Magyar János — Nagyszebeni földhitelintézet zjog. — mv.
- 2904. Kovács István — Kovács Istvánné végr. — hh.
- 2888. Kismartoni taktár — Kotnyek (pördes) József zjog. — hh.

Előadó: Zsabokrszky Ferenc.

- V. 1995. Pap Mihály — Renits Antal s n. tulaj. és birt per. — fo.
- 2036. Varga János s t. — Vörös Lipót okir. kiáll. — mv.
- 2299. özv. Czuni Zsófia — kk. Szilágyi István s t. törl. — hh.
- 2489. Flanis Anna — Flanis János tenerm. — hh.
- 2639. Lazanov Szamójlo — Csizmár Mihály s t. tjog. — hh.
- 2648. Vasas István — Vasas Katalin törl. — rend.

Büntető tanács.

Előadó: Bocz Alajos.

- V. 3290. Horváth Ignác s t. becs. sért. — vu.
- 3303. Mendi Antal » — vu.
- 3304. Novákovits Mihály » — vu.
- 3305. Ifj. Fodor József k. t. sért. — hh.
- 3306. Stojkovic Lázár s t. — vu.
- 3307. Kovács Ferenc becs. sért. — vu.
- 3309. Varga János » — vu.
- 3370. Lencse Dávid s t. suly. t. sért. — rmv.
- 3420. Gács Kálmán s n. rágalm. — hh.
- 3434. Nyárádi János lopás. — hh.
- III. 3398. Streit Antal s t. » — ms.
- 3399. Keszthelyi József s t. lopás. — hh.
- 3402. Stern Sándor » — rvu., rhh.
- 3464. Nagy Ferenc » — ms.
- 3488. Lendelics Pál s t. suly. t. sért. — hh.
- 3498. Benkő György közcs. ell kih. — hh.
- 3500. Matán István s t. lopás. — hh.

3522. Hoffmann Ignác jogt. elsaját. — hh.
3537. Dudás Vendel lopás. — hh.

Előadó: *Cziglányi Béla.*

V. 3336. Szalai György sikk. — hh.
3359. Kovács Antal s t. suly. t. sért. — hh.
3360. Özv. Fodor Ferencné gond. ok. emberölés. — hh.
III. 3325. Fekete János s t. suly. t. sért. — rmv.
3329. Herceg József lopás, testi sért. — rmv.
3330. Patak Jánosné suly. t. sért. — hh.
3397. Ifj. Vörös László s t. suly. t. sért. — hh.

Előadó: *Angyal Pál.*

V. 3364. Véber Antalné s t. magzat elhajt. — rmv.
3435. Kovács Györgyné s t. — rmv.
3490. Farkas Mihály s t. suly. t. sért. — rend.

Előadó: *Nábráczky Lajos.*

V. 3338. Kovácsics Lukács m. okir. ham. — hh.
3362. Horváth Magyar Gyula lopás. — hh.
3365. Surányi Pál m. és közokir. ham. — rmv.
3436. Pis Pál Ferenc s t. családi áll. ell. kih. — mv.
3530. Kemény István hiv. sikk. — rend.
3532. Budán József szánd. emb. ölés. — hh.

Előadó: *Varga Nagy István.*

V. 8098. Weilandt Antal lopás. — hh.
8099. Jellinek Jánosné szánd. emb. ölés. — hh.
3106. Mád András hat. ell. erősz. — mv.
3143. Kaszás János s t. lopás. — fo.
III. 3353. Kramár Antal zugir. — hh.
3401. Nikl Ádám s t. sért. — hh.
3411. Sipos József s t. jogt. elsaját. — fo.
3412. Tas György közcs. ell. kih. — rmv.
3413. Hamarics Györgyné s t. k. t. sért. — hh.
8432. Dömötör Dávid s t. org. — mv.

Elintézésre kintüztött ügyek.

Bejelentések 1899. évi nov. hó 27. s köv. napjaira.

I. Polgári tanács.

Előadó: *Püsch Antal.*

III. 2853. Mozsgón elhalt Topál Pál hagy. ügye.
2889. Schnee Ignác — Fuchs Adolf letét.
2894. Ó-Dombóváron elhalt Kónya József hagy. ügye.
2972. Özv. Ménkü Miklósné — Ménkü Anna zárlat.
2982. Mohácson elhalt Mink János hagy. ügye.
2984. Faddon elhalt Puskás Sándorné hagy. ügye.
3006. Nagybekeréki bőriparosok szövetezete — Weiler N. János letét.
3050. Özv. Selestey Istvánné hagy. ügye.
3051. Dunaföldváron elhalt Gallai Antal s t. hagy. ügye.

Előadó: *Tóthossy Béla.*

V. 2612. Müller József — Heil Károly s t. öröks.
2769. Boskóvicz Márton — Dr. Bernáth Béla panasz.
2777. Barcz Fülöp — Sziebert Nándor panasz.
2802. Bódis Katalin — Csépan József ing. birt.
III. 2919. Singer Lajos s t. — Hirschmann Julia végr.
3026. Barabás Lujza — Pupos Nándor köv. érvényt.

Előadó: *Kaufmann Nándor.*

V. 2149. Haál György s t. — Engel József és fia cég r. per.
2180. Schwarcz és Tauf cég — Prezlmyer A. szavat. megáll.

Előadó: *Holics Gyula.*

V. 2941. Edisár Imre s n. — Dornik András s n. szerz. felb.
2967. Gruber Vilmos — M. kir. államvasut 1100 frt.
2968. Hermann József — Hollósi János vagyon köz. megszűnt.
2988. Kovácsovics Teréz — Kovácsovics Manda s t. vagyon köz. megszűnt.
2990. Bosnyák Márkó — Monyorodác Jaksá s t. vagyon köz. megszűnt.
III. 3015. Spengler Gertrud — özv. Schertl Györgyné s t. végr.

II. Polgári tanács.

Előadó: *Rókk Gyula.*

V. 2927. Özv. Stern Henrikné s t. — ifj. Horváth István s t. 3970 frt.
2928. Bors Thassy Jolán s t. — Jankovics Bésán Gyula s t. ing birt.
2940. Tilbán Ferenc s t. — Gerencsér János öröks.
2948. Dr. Kemény Zsigmond — ifj. Schäffer János s n. szerz. telj.
2965. Pápa József — Kis István végr. megszűnt.

Előadó: *Graff Károly.*

III. 2905. Özv. Virág Józsefné — Virág József végreh.
2907. Hosszu Gáspár — Braun Imréné s t.
2909. Kovácsics János s t. — Dóczi Károly s n. végr.
2935. Maletter E. cég — Fellner S. cég végr.
2974. Simonfay János — Holczl Mór végr.
2975. Szuly János — Bató Teréz végr.
2985. Bezéthy István — Kuhár Balázs végr.

2986. Szieberth Nándor — Rup Ivó végr.
2993. Lőrincz Ferenc s n. — Gölöncsér János végr.
3003. Ullmann Lajos — Kirschhof Lajos s n. t. jog bek.
3004. Dr. Mayerhoffer Lajos s t. — Vas József végr.

Előadó: *Zsabokrszky Ferenc.*

III. 2594. Dr. Braun Bernátné — Katona József s n. végr.
2595. Dr. Braun Bernátné — Katona József s n. végr.
2604. Váradi János — Molnár János végr.
2689. Baranyavármegye gyámpénztára s t. — Klein Erzsébet s t. végr.
2704. Fehér- és Tolnamegyei h. é. vasutak kisaját.
2725. Özv. Vigyázó Rudolfiné — Szeniczey Akos zárlat.
2788. Gyurkó József — Gyurkó István s n. végr.
2794. Kir. kincstár — Kovásznai István végr.
2795. Kir. kincstár — Hangyán Mari végr.

Büntető tanács.

Előadó: *Bocz Alajos.*

V. 3310. Beer János becs. sért.
3311. Hettl Péter
3312. Schröpf Gáspár becs. sért.
3321. Mányay Imre k. t. sért.
3322. Hegyi Gyuláné s t. becs. sért.
3323. Koloszar Jánosné
3461. Loncsarics József s t. lopás.
3462. Baranyai Márk s t.
3493. Bécsi (Kanász) István
3515. Ruff Károly
III. 3555. Sipos Imre rágalm.
3585. Laki István közcs. ell. kih.
3605. Zsovár János lopás.
3606. Tóth Anna
3611. Gróf János m. lak sért.
3612. Rupp József lopás.
3634. Zserjás Vilmos közcs. ell. kih.
3636. Szekrényes Mihály lopás.

Előadó: *Cziglányi Béla.*

V. 3369. Ifj. Hág József s t. sulyt t. sért.
3419. Judi József
3453. Banyó János s t.
3496. Kóbor József s t.
III. 3423. Gallai Imre s t. suly. t. sért.
3430. Rozinger József
3438. Révész János s t.

Előadó: *Angyal Pál.*

V. 3492. Német Mihály s t. erősz. nemi köz.
3579. Mozsgai János rágalm.
III. 3463. Schwarc Adolf
3468. Appel Rudolf becs. sért. stb.
3469. Hartmann Erzsébet s t. rágalm.
3486. Vásárhelyi Gerő anyakönyv. ki.
3487. Kolics Ferenc
3499. Özv. Mátyás Ferencné közcs. és testi éps. ell. kih.
3523. Schwarc Ignác rágalm.
3536. Ór. Hauk János

Előadó: *Nábráczky Lajos.*

V. 3294. Kovács Józsefné k. t. sért.
3437. Kuba Károly s t. közveszélyű cselekm.
3491. Török János s t. emberölés.
3578. Takács Mihály szánd. emb. ölés.
III. 3631. Justus Sándor sikk.

Előadó: *Varga Nagy István.*

V. 3158. Andok Márton s t. szánd. emb. ölés.
3159. Kneziacs Rozália gyermek. ölés.

3165. Maurer Péter s n. sikk.
3187. Vörös Ferencné család.
III. 3442. Wellner Gyula közcs. ell. kih.
3443. Kajári András közcs. ell. kih.
3470. Kovács Ferenc s t. sért.
3471. Topalov Ádám közcs. ell. kih.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTEN GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Egy teljesen felszerelt és berendezett

jó pincze

800 hect. hordóval bérbe-
adandó.

Bővebbet a kiadóhivatalban.

Arany- és ezüstáru-gyár

és verde-intézet.

Rubin A. és Fia

BUDAPEST.

Gyár: VIII., Német-utca 9.

Telefon 56-60.

Iroda és elárulás:

VIII., Eszterházy-utca 20.

Telefon 57-92.

Saját készítményü

sima és mintázott evőkészletek, tálcák, kenyérkosarak, gyümölcstartók, girandolok, gyertyatartók, service-ok, toilette-ok, versenydíjak, koszorúk, érmek, mindennemű egyházi tárgyak stb. mindennemű kivitelben.

Nagybani áruk.

Javítások és újjáalakítások saját költségen eszközöltetnek.

Árverési hirdetmény.

Pereked község elüljárósága részéről ezennel köz-
hírré tétetik, hogy a Schraub-féle hagyaték tulajdonát
képező s a község kezelése alatt levő

korcsmaház

f. évi november hó 30-án délután 2 órakor három évre
haszonbérbe fog adatni.

A bérlet tartama 1900. január hó 1-től 1902. de-
cember hó 31-ig. Kikiáltási ár 50 frt.

Egyéb felvilágosítás a berkesdi körjegyzői irodá-
ban nyerhető.

Pereken, 1899. november hó 21-én.

Az elüljáróság.